

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדקה

בג"ץ 5614/16

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט נ' סולברג

העותרים: 1. טראירה
2. טראירה
3. טראירה
4. טראירה
5. טראירה
6. טראירה
7. טראירה
8. טראירה
9. המוקד להגנת הפרט

נגד

המשיב: המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית

עתירה למתן צו על-תנאי

תאריך הישיבה: כ"ו בתמוז התשע"ו (2.8.2016).

בשם העותרים: עו"ד לאה צמל
בשם המשיב: עו"ד אבינעם סגל-אלעד

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

עתירה זו מופנית נגד צו החרמה והריסה שהוציא המשיב ביחס לבית המגורים בו מתגוררים העותרים סמוך לעיר חברון (להלן: הצו). העותרים הם בני משפחתו של המחבל מחמד נאצר מחמוד טראירה, אשר רצח בדקירות סכין את הנערה בת ה-13, הלל יפה אריאל ז"ל, עת שישנה במיטתה, בפיגוע אכזרי ומחריד.

1. כעולה מנתוני המשיב, המחבל, יליד שנת 1999, התגורר בכפר בני נעים אשר באזור חברון. בבוקר יום 30.6.2016 חדר המחבל לתחום היישוב קריית ארבע. המחבל נכנס לאחד הבתים ביישוב, המרוחק כ-150 מטרים מגדר היישוב, ואז נעל את עצמו בתוך הבית. המחבל נכנס לחדר בו ישנה במיטתה באותה העת הנערה הלל יפה אריאל ז"ל. בשלב זה, דקר המחבל את הנערה, בעודה ישנה, דקירות רבות בפלג גופה העליון, שהובילו בסופו של דבר למותה. במסגרת האירוע, הגיעה כיתת הכוננות של היישוב לבית, ושם נתקלו חבריה במחבל. המחבל תקף בסכין את אחד מחברי כיתת הכוננות. במהלך ההתקלות, פתחו חברי כיתת הכוננות בירי. כתוצאה מהירי נהרג המחבל, ונפצע בשגגה באורח בינוני גם אותו החבר מכיתת הכוננות שנדקר על-ידי המחבל. אין חולק שהמחבל הוא אשר ביצע את המעשים המתוארים, וכי מדובר בפגיעה רצחנית הבולט באכזריותו ובחומרתו. יצוין, כי כעולה מעמדת המשיב, עובר לפגיעה פרסם המחבל תמונות מלוויות של מחבלים אחרים, נהג להתבטא באופן קיצוני, ואף פרסם פוסטים אוכדניים בחשבון ה-Facebook שלו.

2. על רקע הפגיעה, החליט המשיב להפעיל את סמכותו לפי תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: תקנה 119), להחרים ולהרוס את המבנה שבו התגורר המחבל. ביום 4.7.2016 מסר המשיב לעותרים הודעה בדבר כוונתו זו. ביום 10.7.2016 דחה המשיב השגה שהגישו בני משפחתו של המחבל, בדחותו הן את הטענות הקונקרטיות והן את הטענות העקרוניות שהעלו נגד השימוש בתקנה 119. בהמשך לכך הוציא המשיב את הצו העומד במוקד העתירה.

3. אשר למבנה שכלפיו הוצא הצו, הרי שכעולה מדברי הצדדים וכן מצילומים ומתשריט שהוצגו לעיוננו בדיון שנערך לפנינו ביום 1.8.2016, המדובר במבנה בן שלוש קומות אשר הצו הוצא ביחס לכולו. המבנה מצויי בבעלות העותר 1, אביו של המחבל. הקומה הראשונה של המבנה ממוקמת במפלס הנמוך מגובה הקרקע. חלקה מורכב מחלל סגור המשמש כמחסנים, וחלקה מורכב מחלל פתוח. הקומה השנייה ממוקמת בגובה הקרקע. קומה זו היא קומת המגורים של המבנה, ובה התגוררו כל בני המשפחה – האב והאם, חמישה בנים ושלוש בנות. גיל הילדים נע בין 4 ל-23 שנים. המחבל היה אחד מחמשת הבנים וגר אף הוא בקומה זו. הקומה השלישית בבניין מצויה בתהליך בנייה מתקדם, והיא טרם אוכלסה. לדברי אביו של המחבל, קומה זו נבנית על מנת שילדיו יוכלו להתגורר בה בעתיד.

4. העותרים – באמצעות באת-כוחם עו"ד לאה צמל – מבקשים לבטל את הצו, בהתבסס בעיקר על הטענות הבאות: המשיב לא פרש את מלוא הנתונים הנדרשים להריסת המבנה, כאשר הוא לא פרט מהן הסנקציות שנקטו כלפי בני המשפחה, לרבות חקירותיהם, מעצרים, ועוד; המשיב לא העביר לידי העותרים את כלל חומרי החקירה שעליהם הוא הסתמך בהחלטתו; ולבסוף, יש לבטל את צו ההריסה, למצער באופן חלקי, גם כיוון שהוא מופנה כלפי חלקים מהמבנה שאין חולק כי המחבל לא גר בהם, ושכנייהם טרם הסתיימה. כן מעלים העותרים שורה של טענות עקרוניות, שכבר הועלו בעתירות העוסקות בתחום זה, בהן הטענה לאי-החוקיות הגלומה בהריסת בתים; האיסור על ענישה קולקטיבית; הפגיעה בזכויות היסוד של בני משפחות המחבלים; היעדר הסמכות של המשיב להפעיל את הסנקציה של הריסת בתים בשטחי A; ההפליה ביישום הפרקטיקה של הריסת הבתים; יעילות הסנקציה וסבירותה, ועוד.

5. המשיב – באמצעות בא-כוחו עו"ד אבינעם סגל אלעד – טוען כי טענותיהם העקרוניות של העותרים נדחו בשורה ארוכה של פסקי דין מהעת האחרונה, וכי אין מקום להידרש אליהן במסגרת עתירה זו. אשר לנסיבות המקרה הפרטני, גורס המשיב כי ההריסה במקרה דנן מוצדקת נוכח חומרת הפיגוע הרצחני. כן טוען המשיב, כי מחקירת בני משפחת המחבל לאחר ביצוע האירוע עלה כי חלקם הביעו תמיכה בדיעבד במעשהו של המחבל, וחלקם אף "היו מודעים לכך שהמחבל מזדהה עם רעיונות ביצוע פעולות טרור כנגד אזרחים חפים מפשע". המשיב מדגיש כי המחבל נהג להתבטא נגד מדינת ישראל ואף פירסם פוסט בחשבון ה-Facebook שלו בסמוך לפיגוע, בו כתב: "המוות הוא זכותי ואני דורש את זכותי" וכי אחיו של המחבל, העותר 4, הבחין בפוסט זה. עוד מצוין, כי נגד אח אחר של המחבל, העותר 3, הוגש כתב אישום בגין הסתה ותמיכה בארגון עוין בשל דברי אהדה ושבח שפרסם ביחס לפעולות טרור; וכי כתב אישום דומה הוגש גם נגד אחותו של המחבל, העותרת 8, אשר הפיזה דברי שבח ותמיכה במעשי המחבל לאחר הפיגוע, כשהצהירה בין היתר בראיון כי: "אחי הסב לנו גאווה, למשפחתנו, ולא רק למשפחתנו, לכל בני נעים". לבסוף טוען המשיב, כי אין ממש בטענת העותרים לעניין הריסת החלק במבנה שבנייתו טרם הסתיימה, בציינו כי המבנה מהווה כולו יחידה אחת, ואין מניעה להרסו במלואו, כחלק מההרתעה שאותה מיועד ומכוון הצו לייצר.

6. כאמור לעיל, ביום 1.8.2016 נערך לפנינו דיון בעתירה, במסגרתו שבו באי-כוח הצדדים על טענותיהם. יצוין כי הדיון התקיים לאחר שבפתחו הסכים המשיב לקיימו כאילו הוצא צו על-תנאי.

7. אין מקום להידרש במסגרת הדיון בעתירה זו לטענות העקרוניות בעניין סמכות המשיב להוציא צווי החרמה והריסה, ההפליה ביישום הפרקטיקה של הריסת בתים, יעילות הסנקציה וסבירותה ועוד. טענות מסוג זה קיבלו מענה בפסיקותיו האחרונות של בית משפט זה, ואיני סבור כי יש מקום לדון בהן פעם נוספת במסגרת העתירה דנן, כל זמן שהסוגיות אינן זוכות לבחינה מחודשת ולהכרעה בהרכב מורחב [לדיון בטענות העקרוניות, ראו: בג"ץ 5290/14 קואסמה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (11.8.2014); בג"ץ 8091/14 המוקד להגנת הפרט נ' שר הביטחון (31.12.2014); דנג"ץ 360/15 המוקד להגנת הפרט נ' שר הביטחון (12.11.2015); בג"ץ 7040/15 חמאד נ' המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית (12.11.2015); 8150/15 אבו ג'מל נ' מפקד פיקוד העורף, פסקה 6 (22.12.2015); בג"ץ 2828/16 אבו זיד נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית (7.7.2016), והאסמכתאות הרבות המפורטות בהלכות אלה]. יצוין כי במסגרת הדיון שנערך לפנינו הסכימה גם באת-כוח העותרים, עו"ד צמל, כי אין זהו המקרה שבו יש לפרוש את היריעה ולדון בכלל הסוגיות העקרוניות המפורטות מעלה. על רקע זה, ובהמשך לדברי שופטי בית משפט זה במקרים האחרונים, נקודת המוצא היא כי השימוש הנעשה על-ידי המשיב בתקנה 119 נעשה בסמכות, והביקורת השיפוטית מתמקדת במישור שיקול הדעת.

8. נחدد אף יותר. בענייננו, הבחינה במישור שיקול הדעת מתרכזת בשני מוקדים בלבד: האחד – מוקד התשתית הראייתית; השני – המוקד העוסק בהיקף צו ההריסה, ובפרט בשאלה האם ההחלטה להחיל את הצו גם לגבי קומות המגורים הראשונה והשלישית היא כדין, בשים לב לכך שלמחבל לא הייתה זיקת מגורים ישירה אליהן.

9. אשר לתשתית הראייתית; העותרים טוענים כי המשיב לא פרש את מלוא הנתונים הנדרשים לצורך קבלת ההחלטה על הריסת המבנה, ובכלל זה לא פירט מהי המעורבות של בני המשפחה בפיגוע, כפי שנלמדה מחקירותיהם. אין ממש בטענה זו. למעשה, לא נטושה מחלוקת ממשית בין הצדדים לגבי נסיבות המקרה. מוסכם כי מחמד נאצר מחמוד טראירה הוא המחבל שביצע את הפיגוע; כי הקומה השנייה של המבנה כלפיו הוצא צו ההריסה שימשה אותו למגורים; כי בני משפחתו הגרעינית מתגוררים במבנה, באותה הקומה; וכי בניית הקומה השלישית במבנה טרם הושלמה והיא טרם אוכלסה. לא קיים פער גם בין גישות הצדדים לשאלה מה הייתה מידת מעורבותם של בני המשפחה בפיגוע. המשיב לא טוען כי מי מבני המשפחה ידע מראש – ידיעה פוזיטיבית וקונקרטי – על כוונותיו של המחבל, וממילא אין מחלוקת בעניין

זה. מנגד, הצדדים מסכימים, כי חלק מאחיו של המחבל הביעו תמיכה במעשיו בדיעבד. אין מחלוקת בין הצדדים גם לעניין פעולות החקירה השונות שביצע המשיב לאחר הפיגוע. בנסיבות אלה, כאשר נדמה כי התשתית העובדתית מוסכמת באופן יחסי, וכאשר תשתית זו מספיקה לצורך הפעלת הסמכות מכוח תקנה 119, יש לדחות את טענת העותרים הראשונה. במאמר מוסגר יוער כי באת-כוח העותרים טענה כי חלק מהתשתית הראייתית לא הועברה לה די זמן לפני הגשת ההשגה ולפני מועד הדיון בעתירה. טענה זו לא נעלמה מעיני, אך מובן כי פגם זה, אף אם נפל, לא יכול לשנות כשלעצמו את גורל העתירה.

10. אשר להיקף צו ההריסה; בפסק הדין שניתן אך לפני ימים בודדים קבע השופט א' שהם, בהתבסס על הלכות קודמות, כי כחלק מהביקורת השיפוטית הנמתחת על הפעלת שיקול הדעת של המפקד הצבאי, יש לבחון את השאלה האם הלה בחן כדבעי את האפשרות להרוס או לאטום רק את אותו החלק במבנה בו התגורר המחבל, ואליו יש לו זיקת מגורים ישירה, בלי לפגוע ביתר חלקי המבנה או במבנים שכנים למעלה מן הנדרש. כך כותב השופט שהם:

”37. הלכה היא, כי לצורך הפעלת הסמכות מכוח תקנה 119, אין צורך להוכיח כי המחבל היה בעליו של הנכס שבו הוא התגורר, אלא שיש להראות כי קיימת זיקת מגורים בינו לבין המבנה, מושא צו ההריסה...”

38. בחינת השאלה, האם מתקיימת זיקת מגורים בין המפגע לבין מבנה מסוים, היא תלויה הקשר, ומבוססת על הנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה לגופו. על המפקד הצבאי לבחון, בין היתר, את עוצמת הזיקה של האדם לבית, ועד כמה הוא נהג לשהות בו, ובאיזו תדירות...”

40. ...בעת השימוש בסמכותו לפי תקנה 119, על המפקד הצבאי “לברר אם ניתן להרוס את יחידת המגורים של החשוד בלי לפגוע ביתר חלקי המבנה או במבנים שכנים” (עניין סאלם, בעמ' 359). עוד נקבע, כי על המפקד הצבאי מוטלת החובה “לעשות בסמכות זו שימוש זהיר ומצומצם, בהתאם לעקרונות של סבירות ומידתיות” (בג”ץ חמאד, בפסקה 23). בנידון דידן, הגעתי לידי מסקנה, כי ניתן להסתפק בהריסת הקומה השלישית בבניין מושא צו ההריסה בבג”ץ 5506/16, לאחר שהשתכנעתי כי ניתן לבודד את יחידת המגורים שבה התגורר המחבל, מיתר הדירות בבניין... מהתשתית הראייתית שהוגשה לעיוננו, עולה כי מחמד התגורר בקומה השלישית ביחידת דיור נפרדת....

41. ...העובדות במקרה דנן אינן שונות מהותית מאלו שהתבררו בעניין חמאד, שם דובר על בניין בן שלוש

קומות, השייך למשפחה, במחנה הפליטים בקלנדיה, ובו התגורר המחבל ביחידת דיור נפרדת בקומה השלישית. באותו מקרה, הוחלט להרוס רק את הקומה השלישית, החלטה אשר אושרה בבית משפט זה...”

[בג"ץ 5506/16 מחאמרה נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית, פסקאות 37-41 (24.7.2016)].

דברים נכוחים אלו מבוססים על עקרון המידתיות לו מחויב המשיב. יישומם על נסיבות ענייננו, מחייב את המסקנה כי לא ניתן לאשר את החלטת המשיב להרוס את הקומות הראשונה ו-השלישית של המבנה. אין חולק שהמחבל גר בקומה השנייה של המבנה, ובה בלבד. זיקת המגורים שלו, הנדרשת לשם הריסת המבנה מכוח תקנה 119, קיימת אך ורק ביחס לקומת מגורים זו. מכאן, שלא ניתן לאשר את היקף צו ההריסה שהוציא המשיב במלואו, ואת תחולתו גם ביחס לקומה הראשונה והשלישית. אציע אפוא לחבריי כי בנקודה זו נקבל את טענת העותרים, ונוציא צו מוחלט המופנה כלפי המשיב והאוסר עליו לבצע את צו ההריסה בחלקו המופנה כלפי הקומה הראשונה וכלפי הקומה השלישית במבנה. בקביעה זו ניתנת הדעת גם לעובדה שמשפחתו הגרעינית של המחבל כוללת ילדים בגילאים צעירים מאוד, שאינם מעורבים במעשה, עובדה המחייבת אף היא הפעלה זהירה, מידתית ומדודה של הסנקציה לפי תקנה 119. נוכח האמור בפסקה זו, אציע לחבריי כי המשיב יוכל לבצע את צו ההריסה אך ורק בהתייחס לקומה השנייה במבנה – היא קומת המגורים. ככל שלא ניתן להרוס את הקומה השנייה במבנה בלי להרוס המבנה כולו, מטעמי קונסטרוקציה, תיוותר לפני המשיב האפשרות לאטום את הקומה השנייה.

11. יוער כי באת-כוח העותרים העלתה במסגרת הדיון שלפנינו מספר טענות נוספות, בהן הטענה כי יש בעובדה שהמחבל דגן היה קטין כדי להשפיע על היקף הביקורת השיפוטית על החלטת המשיב. לא מצאתי שיש טעם לדון לעומק בטענות אלה, משחלקן לא הובאו לפנינו במפורש בכתב העתירה אלא רק במהלך הדיון בעל-פה, וחלקן האחר נדון זה מכבר, במישרין או בעקיפין, במקרים קודמים בפסיקה. מכל מקום, לא למותר לציין, כי לאחרונה אושרו צווי הריסה גם ביחס לבתים של מחבלים קטינים, שגילם היה אף צעיר יותר מגילו של המחבל בענייננו [ראו: בג"ץ 1633/16 פלוני נ' המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית (31.5.2016)].

12. סוף דבר, העתירה מתקבלת באופן חלקי. המשיב יוכל לבצע את צו ההריסה אך ורק בהתייחס לקומה השנייה במבנה – היא קומת המגורים. ככל שאין ביכולתו להרוס את הקומה השנייה במבנה בלי להרוס המבנה כולו, מטעמי קונסטרוקציה, תיוותר

לפניו האפשרות לאטום את הקומה השנייה. הצו הארעי שניתן ביום 13.7.2016 יפקע בתוך עשרה ימים ממועד מתן פסק דין זה, על מנת לאפשר לעותרים שהות מספקת לצורך התארגנות. אין צו להוצאות.

ש ו פ ט

השופט ע' פוגלמן:

את דעתי בעניין ההלכה הנוהגת לגבי הריסת בתים הבעתי לא פעם, לאחרונה בפסק הדין בפרשת מחמארה שאליה מפנה גם חברי (בג"ץ 5141/16 מחמארה נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית (24.7.2016)). בסוגיה העקרונית לא חל שינוי. בכפוף לכך, אני שותף לתוצאה שאליה הגיע חברי במקרה זה. במגבלות ההלכה הקיימת גם לטעמי יש להגביל את צו ההריסה לקומה השנייה של המבנה בלבד.

ש ו פ ט

השופט נ' סולברג:

1. הרצח הנורא של הלל יפה אריאל ז"ל, נערה בת 13, בשנתה, בכיתה, בדקירות שדקר אותה מחבל, על רקע גל פיגועים רצחני בשנתיים האחרונות, מחייב את המפקד הצבאי לנקוט בפעולות רבות להגנת החיים, להבטחת הבטחון ולהשלטת סדר. הריסתה של הקומה השניה – קומת מגורי בני משפחתו של המחבל – היא כורח המציאות (ולמצער, איטום קומה זו, אם לא ניתן להרוס אותה מטעמי קונסטרוקציה). אכן, התכלית ההרתעתית שביסוד ההחרמה וההריסה או האטימה של בית מגורים לפי תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945, כורכת עמה מיניה וביה פגיעה בחפים מפשע. אם לא כך, הרתעה מאין תושג? אין זאת אלא מן הפרות הבאזשים של הטרור הרצחני, שמוכרחים אנחנו כך לקדם הרתעה מפני מעשה מזויע מעין זה שנעשה בנערה, גם בפגיעה בבני משפחתו של מחמד נאצר מחמוד טראירה, הוא המחבל.

2. בעבר נדרשתי לטענות בקשר ליעילותה של מדיניות הריסת הבתים (בג"ץ 8091/14 המוקד להגנת הפרט נ' שר הבטחון פסקאות 4-15 (31.12.2014); בג"ץ 7040/15 חמאד נ' המפקד הצבאי פסקה 1 א-ז (15.11.2015); על הפליה בין פלסטינים

לביין יהודים (עניין המוקד להגנת הפרט פסקה 15 ועניין חמאד פסקה 2); על תחולת המשפט הבינלאומי (עניין חמאד פסקה 3 א-ב); ועל ענישה קולקטיבית במשפט העברי (עניין המוקד להגנת הפרט פסקאות 16-33)). מרבית הדברים נכתבו בהסתמך על ההלכה הפסוקה שיצאה מלפני בית משפט זה – פסקי דין חדשים, גם ישנים – ואכמ"ל.

3. התלבטותי כאן נוגעת להיקפה של הריסת בית משפחתו של המחבל; כולו או חלקו. לדידי, אין הנדון שלפנינו דומה לראיה מפסק הדין בעניין מחאמרה. באותו עניין דובר במבנה שבו התגורר המחבל בקומה נפרדת משאר בני משפחתו, שכללה יחידת מגורים, מטבח ושירותים; בשאר חלקי המבנה התגוררו גם אחיו הנשואים של המחבל, הם ונשותיהם, ביחידות דיור נפרדות. במצב כזה, ברי כי המפקד הצבאי יכול – אולי אף מחויב – להבחין בין יחידות הדיור השונות במבנה. לעומת זאת, כאן עסקינן במחבל שהתגורר ביחד עם משפחתו הגרעינית, כולם במתחם אחד. הניתוח הכירורגי שם, שונה מן הניתוח המתחייב כאן.

4. עמדתו של חברי, השופט י' דנציגר, מבוססת, הלכה למעשה, על שני אדנים: העדר זיקת מגורים לקומה שבבניה, והעדר מידתיות בהחלטה להרוס את המבנה כולו (להבחנה בין שני אדנים אלו ראו בג"ץ 1125/16 מרעי נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית, חוות דעתו של השופט מ' מזוז (להלן: עניין מרעי)). לטעמי, רק שילובם של שני אדנים אלו כמכלול, יכול להצדיק את התוצאה שאליה הגיע חברי. אסביר.

5. חברי קובע, כי "אין חולק שהמחבל גר בקומה השנייה של המבנה, ובה בלבד. זיקת המגורים שלו, הנדרשת לשם הריסת המבנה מכוח תקנה 119, קיימת אך ורק ביחס לקומת מגורים זו. מכאן, שלא ניתן לאשר את היקף צו ההריסה שהוציא המשיב במלואו, ואת תחולתו גם ביחס לקומה הראשונה והשלישית". לעמדתי, קביעה זו היא גורפת יתר על המידה. מקובלת עלי גישתו העקרונית של המפקד הצבאי, לפיה ניתן לראות מבנה מגורים כזה, כמכלול, כיחידת מגורים אחת. ברם, ככל שהחלק שבבניה ניתן להבחנה בקלות יחסית משאר חלקי המבנה הבנוי (כבמצב הדברים שלפנינו), יש לדבר הזה השלכה על שיקול הדעת של המפקד הצבאי. זאת, הן משום שהוא מחויב לבחון "האם ניתן להסתפק בהפעלת הסמכות רק כלפי אותו חלק מן הבית בו התגורר החשוד" (דברי חברי, השופט י' דנציגר, בעניין קואסמה, פסקה 22); הן משום שמכל מקום מדובר בזיקת מגורים חלשה יותר, המשפיעה אף היא על מידתיות השימוש בתקנה 119 (עניין מרעי, פסקה 22 לחוות דעתו של השופט מ' מזוז). כאשר לכך מתווספת העובדה, שחלק מבני המשפחה הם ילדים בגילאים צעירים (אלו הם גילאי הבנים והבנות, כולם אינם נשואים: 23, 20, 19, 12, 10, 6, 4), כפי שציין חברי, נדמה כי הריסת החלק הבנוי של

המבנה אשר שימש למגורים – קרי, הקומה השניה, לבטח היא מידתית; להבדיל מהריסת שלד התוספת בקומה השלישית, שלא שימשה למגורים, ואשר מיועדת למגורי ילדי המשפחה בעתיד, בהתחשב ביכולת לנתקה מיתר חלקי המבנה, בזיקת המגורים החלשה יותר כלפיה, בחומרתה של הסנקציה המופעלת בענייננו גם כלפי ילדים קטנים, ובשאר נסיבות העניין.

6. בכפוף להסתייגותי הנ"ל, אני מצטרף לתוצאת חוות דעתו של חברי, השופט י' דנציגר.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, כ"ח בתמוז התשע"ו (3.8.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט